

9.7.2023, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Z hlubin bezedných tě volám, Hospodine, Panovníku, vyslyš můj hlas! Kéž tvé ucho pozorně vyslechne moje prosby. Budeš-li mít, Hospodine, na zřeteli nepravosti, kdo ob stojí, Panovníku? Ale u tebe je odpuštění; tak vzbuzuješ bázeň. Ž 130, 1-4

PÍSEŇ 158 Samému Bohu,

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože,

často přemýšlíme nad tím, jestli jsi přišel na svět dřív Ty nebo naše otázky po Tobě. Často přemýšlíme nad tím, kterou část Písma se svými blízkými probírat dřív. Jestli začít Zákonem Starým a stvořením světa nebo Novým a příchodem Tvého Syna na tento svět. A stejně tak často přemýšlíme nad tím, jak se výklad Tvého Slova rýmuje s tímto světem a tento svět s výkladem Tvého Slova. Prosíme Tě, ukazuj nám, že nemusí jít proti sobě, ale mohou se navzájem inspirovat a odkazovat jeden ke druhému. Do Tvého Slova, jak máme žít a do tohoto světa o čem se máme bavit. A prosíme Tě, požehnej dnešnímu shromáždění, ať v něm hledáme a nalézáme posilu na každý nový den plný Tvé milosti a Tvého slitování. Amen.

1. ČTENÍ Mt 13, 3-9

PÍSEŇ 171 Buď Pánu čest,

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože,

Tvé Slovo je nám nekonečnou inspirací pro přemýšlení o naší vlastní víře.

Proto Tě prosíme, uč nás mu naslouchat a číst, abychom z toho měli užitek.

Uč nás sdílet se se svou vírou, abychom na ni nemuseli být tak sami.

Uč nás mít dobrý vztah k Tobě samému, uč nás nejen si pamatovat, co je v Tvých písmech sepsaného, ale také to umět interpretovat.

Uč nás přicházet na to, kde by se v našich společenstvích dalo najít místo pro sdílení víry v Tebe a skryté víry tohoto světa.

A uč nás nenechávat si svědectví tvých písem pro sebe, ale radostně předávání jeden druhému.

A prosíme, buď při nás, když k Tobě společně voláme, jak nás to naučil Tvůj Syn: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Z vašich úst ať nevyjde ani jedno špatné slovo, ale vždy jen dobré, které by pomohlo, kde je třeba, a tak posluchačům přineslo milost. Ať je vám vzdálena všechna tvrdost, zloba, hněv, křik, utrhaní a s tím i každá špatnost; buďte k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám. Ef 4, 29-32

POŽEHNÁNÍ ,Ať Hospodin ti žehná a chrání tě, ať Hospodin rozjasní nad tebou svou tvář a je ti milostiv, ať Hospodin obrátí k tobě svou tvář a obdaří tě pokojem.' Num 6, 24-26

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání,

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

Iz 55, 6-11

Dotazujte se na Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. Svévolník ať opustí svou cestu, muž propadlý ničemností svoje úmysly; necht' se vrátí k Hospodinu, slituje se nad ním, k Bohu našemu, vždyť odpouští mnoho. „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše. Spustí-li se lijavec nebo padá-li sníh z nebe, nevrací se zpátky, nýbrž zavlažuje zemi a činí ji plodnou a úrodnou, takže vydává símě tomu, kdo rozsívá, a chléb tomu, kdo jí. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal.“

Je sucho. Potřebovali bychom, aby zapršelo. Obilí musí růst, brambory zrát, ať můžeme za čas sklízet. Ať máme co sklízet. Ráno se musíme podívat, jaká je teplota a kolik je vody v kádích, hlásí 3 mm srážek. Nedostatek deště bude znamenat nedostatek úrody. A žeň je pro nás bytostně důležitá. Musíme mít co jíst, musíme se mít dobře. Zavlažování země a činění jí plodnou a úrodnou velmi dobře známe. Máme z toho chléb a dobrý pocit z dobře vykonané práce. Také člověk se hodnotí podle toho, kolik toho za celý den udělal. Žeň je velká a dělníků málo. Všichni se stěhují do měst a vesnice se vylidňuje. Kolikrát jsme to už měli možnost slyšet stejně jako toho, jestli je vláhly moc nebo málo. Vždycky bude něco špatně a jen je třeba to na někoho nebo něco svést. Málo jsi oral, nebo se ti polámalo kolečko.

Prorok Izajáš přirovnává déšť, jenž zúrodňuje zemi, k účinnosti Hospodinova slova.

Ale ne. Zase ten Hospodin, zase ten Bůh. Přece stačí, když v neděli zajdeme do kostela, po něm probereme všechny naše strasti a kolik nás bylo. Žádný Bůh Otec ani jeho Syn, natož nějaká víra.

Právě tehdy však přichází prorok Izajáš se slovem Božím a říká, že je to jak s lijavcem či sněhem z nebe a vůbec s nebesy nad námi a zemí pod námi. A tak tomu prý bude s jeho slovem, které vychází z jeho úst. Prorok Izajáš nevolá k ničemu jinému než ke slovu Božímu než k Bohu samému, který má pro nás jasný vzkaz:

Dotazujte se na Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. Ani moje slovo se ke mně nenavrátil s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, zdárně vykoná, k čemu jsem je poslal.

Bůh nám není nijak daleko, někdy je blízko až nebezpečně, jen se projevuje slitováním a odpuštěním. A projevuje se tak, že je mu úplně jedno, kolik lidí ho oslavuje při nedělním shromáždění, ale není mu jedno, jak z toho shromáždění také vyjdeme, jestli s hlavou svěšenou, jak je nás málo nebo s hlavou vztyčenou, že se máme při nedělním obědě o čem bavit. A nemusí to být jen zemědělství a politická situace, ale klidně naše víra, která žije ze čtení Písma. Necht' se všichni a všechno vrátí k Hospodinu, ten se nad námi už slituje, k Bohu našemu, vždyť odpouští mnoho. A co chtít víc.

Bůh po nás nechce, abychom aspoň jednou za čas přišli do kostela a nechtěl to ani v době, kdy byl jeruzalémský chrám zničen. Ale chce po nás a sleduje jednu jedinou věc: vyslat Boží slovo také do světa a splnit svěřený úkol, jímž bylo přijmout radostnou zvěst o odpuštění a návratu k Bohu a nenechávat si to slovo jen pro sebe a své svědomí.

Co je tím míněno.

Za vším návratem lidí do kostelů a prouděním davů do chrámu Božího nebude nic jiného než řev lidí po Bohu a touha po tom slyšet slovo Boží. Už se tu nebude řešit jen život na vesnici či politická situace, ale bude se řešit jen víra a Bůh. A víra v Boha.

A jak se taková věc stane? Bůh nebude jen telecký, rybeňský či březinský, ale bude to Bůh nás všech, Bůh Abrahamův, Bůh Izákův a Bůh Jákobův, Bůh našich praotců ve víře. A nepůjde jen o to, kolik nás bylo či bude, ale o čem to bylo či bude, totiž o naší vlastní víře. Řev lidí po Bohu nebude jen po našich zvycích nebo z našeho strachu ze změny, ale řev po tom chtít slyšet Slovo Boží. A nebudeme vázáni jen na své místo, případně svou lavici, ale budeme otevření naprosto všemu a úplně všem.

To všechno se stane naším základem pro to, aby nás tu opět mohlo být pětatřicet nebo abychom museli přistavovat kostel, neboť se sem nebudeme moci vejít. To všechno přijde a my se nebudeme stačit divit, koho všeho to, co nám Bůh říká, najednou zajímá.

Především to však musí zajímat nás. Už nepůjde jen o kostely a zahrady, už nepůjde jen o počty, zejména lidí, už půjde hlavně o naši vlastní víru, o nás duchovní růst, o vertikálu, která nás bude spojovat nejen s nahromaděnou půdou, ale i s tím, co je někde nad námi a mezi námi, totiž Bůh Otec.

Právě tehdy se sem vrátí všechny ty davy a nebude kam si sednout, protože se spolu úplně přirozeně budeme bavit o víře. O víře v Boha, Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.

A jak že se to dělá? Někdy úplně jednoduše, dotazujte se na Hospodina, dokud je možno ho najít, volejte ho, dokud je blízko. Všechny naše oslavy už nebudou jen o množství, ať už jídla nebo lidí, ale o tom, že se společně pomodlíme. Všechny naše oslavy už budou také o tom, že se spolu budeme bavit o víře, která nás všechny také spojuje. A všechna naše setkání budou také o tom, o čem se spolu bavíme. Právě tehdy to bude zajímat i ostatní lidi, najednou to bude také o něčem jiném než vždycky a bude to také o něco zajímavější. Právě tehdy se lidé sami začnou po Pánu Bohu ptát nebo také po něm rvát a příští den ráno vyrazí s radostí do kostela slyšet Slovo Boží.

Někdy se tomu také říká ostrov pozitivní deviace. Někdy se tomu také říká život v obecnství se svým Bohem, život ve sborovém společenství. To bude takový základ pro život ve víře.

A chce to opravdu Bůh nebo si to jen vymýšlíme. Dobrá otázka.

Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, říká k tomu sám Bůh. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše. Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nenavrátil se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal. Neboli zkuste a uvidíte.

Zkuste se někdy bavit také o něčem jiném než vždycky. Zkuste někdy vysledovat každý záhyb duše toho druhého a nebýt jen ve svých individualitách. Zkuste někdy svému protějšku nabídnout společnou modlitbu nebo jen rozhovor o něčem jiném než vždycky. Zkuste někdy otevřít třináctou komnatu svých vztahů a nechat nahlédnout také do své duše tak, že si budete jen povídat, bez nějakého většího efektu. Bůh se někdy hledá také v tom vzájemném rozhovoru, starší lidé tomu někdy říkají vzpomínání, ti mladší zase rozhovor s tímto světem. A všichni dohromady tomu můžeme říkat dobrodružství myšlení.

Ptáme-li se tedy po tom, jestli je dřív Hospodinovo sestoupení k nám, na tuto zem nebo naše otázky po něm, pak ano, Hospodina je možno najít, protože on sám vychází lidu vstříc se svým slitováním a odpuštěním a naším úkolem je se na tomto slitování a odpuštění také podílet.

PÍSEŇ 452 Za dar Slova,